

Personaleblad for

PHILIPS * ASAS * POPE

AUGUST 1949 * 3. ÅRGANG * VIII

PERSONALE

PHILIPS:

Nye elever:

- 1. aug. 1949 Grethe Hüttemeier.
- 1. aug. 1949 Anny Schytt Jensen.
- 1. aug. 1949 Ulla Christensen.
- 8. aug. 1949 Mogens Sillasen.
- 1. aug. 1949 Stig Dresling.
- 1. aug. 1949 John Winkelmann.
- 1. sept. 1949 Niels Jørgensen.

ASAS:

- 1. aug. 1949 Birthe Madsen.
- 1. aug. 1949 Grethe Funk.
- 1. aug. 1949 Ole Nielsen.
- 1. aug. 1949 Bent Petersen.
- 1. aug. 1949 Erik Nielsen.

PHILIPS:

Ansættelser:

- 1. aug. 1949 Bent Brandt, assistent i L.K.
- 3. aug. 1949 frk. Ellen Jensen, genansat som kontorist i lampeafd.
- 10. aug. 1949 fru Inger Jensen, kontorist i forstærkerafd.
- 10. aug. 1949 fru Inge Karin Petersen, assistent i korrespondancen.

POPE:

- 1. aug. 1949 fru Henny Faurschou.
- 1. aug. 1949 fru Inga Knudsen.

ASAS:

- 28. juli 1949 Poul Sandberg Madsen, ekspeditionen.
- 1. aug. 1949 Karl A. Schicker, teknisk afd.

PHILIPS:

Fratrædelser:

- 15. aug. 1949 frk. Birthe Malte Nielsen.
- 31. aug. 1949 fru Elisabeth Haugmark (Langius).

POPE:

- 1. aug. 1949 frk. Aase Buch.

ASAS:

- 31. aug. 1949 W. I. Philipsen, montering.

PHILIPS:

Omflytning:

- 1. aug. 1949 assistent Jørgen Andersen fra H.B. til serviceafd.
- 1. aug. 1949 bogholder A. Borch fra serviceafd. til L.K.

ASAS:

- 12. aug. 1949 L. H. Almind fra ASAS postafd. til PHILIPS reklamelager.

Bryllup:

Lørdag den 30. juli viedes i Vor Frue Kirke hr. Kay Andersen til frk. Birthe Klausen. Bryllupsrejse til Skelskør.

40 års Jubilæum:

- 1. sept. 1949 afdelingsleder J. A. Jacobsen, Silkeborg.

10 års jubilæum:

- 1. sept. 1949 overass. Camma Mortensen.
- 15. sept. 1949 ekspedient C. C. Petersen.

Suggestion Box

kalder amerikanerne deres forslagskasser - her er en tegning uden tekst - man kan faktisk talt heller ikke gætte forkert vedrørende indholdet af damens forslag

BLADE AF EN KALENDER

S M T O T F L							Lørdag							S M T O T F L						
2	3	4	5	6			13	1	2	3										
9	10	11	12	13				4	5	6	7	8	9	10						
14	15	16	17	18	19	20		11	12	13	14	15	16	17						
21	22	23	24	25	26	27		18	19	20	21	22	23	24						
28	29	30	31					25	26	27	28	29	30							
August 1949							August							September 1949						
S. o. 4.39, n. 19.49																				
Kl. 8																				
10																				
11																				
12																				
13																				
14																				
15																				
16																				
17																				
18																				
<div style="border: 1px solid black; display: inline-block; padding: 2px;">8</div> Lørdag 13. august, 31 dage 33. uge, 225-140																				

Sommerfest
2.2.2

P. V. Schrøder

Direktør N. B. Sommerfeldt

Adm. direktør N. B. Sommerfeldt har bedt os optage følgende velkomst og orientering til de nyansatte lærlinge:

Det problem, der beskæftiger Dem mest i øjeblikket, er sikkert forholdene i det firma, som De nu er blevet ansat i, og De spørger måske: Vil der blive lagt mærke til netop min indsats, og vil netop jeg med tiden have chancer for at avancere?

Disse spørgsmål kan jeg besvare ved at fortælle Dem, at jeg er overbevist om, at betingelsen for et godt arbejdsresultat er gensidig tillid og respekt, og at selskaberne altid er rede til at give den rigtige mand en fair chance.

Men lad os ikke foregribe begivenhedernes gang. — De har lige påbegyndt Deres praktiske uddannelse, og det er denne i forbindelse med den teoretiske viden, De vil få på handelsskolen, der skal danne grundlaget for Deres videre karriere.

I det daglige arbejde vil De blive vejledet på alle tænkelige måder, og De vil få lejlighed til at benytte Dem af de mest tidsvarende tekniske hjælpemidler. De vil dog sikkert forstå,

at der i den daglige forretningsgang vil fremkomme mange problemer, som kun kan løses ved hjælp af et personligt initiativ, og jo bedre De løser de opgaver, der bliver Dem stillet, jo større og mere interessante opgaver vil De få.

Min far sagde altid: jo mere man lærer, jo bedre chancer giver man sig selv. — Mine egne erfaringer har bekræftet disse ord, og derfor vil jeg understrege betydningen af en målbevidst dygtiggørelse såvel praktisk som teoretisk. Hvis De sætter hele Deres vilje og al Deres energi ind herpå, er De sikker på store muligheder.

På selskabernes vegne rækker jeg Dem hånden og ønsker Dem velkommen.

HVAD brugte De pengene til?

Erik Skov, POPE, har sendt os en artikel, hvori han fortæller, hvad han fik for de 300 kroner, han vandt i årets ferielotteri. Denne artikel, som vi bringer her i bladet, har inspireret os til at spørge de øvrige vindere om, hvad de anvendte deres gevinst til, og her er svarene:

Direktør N. B. Sommerfeldt (400 kr.).

Jeg har i min sommerferie foretaget en vidunderlig tur pr. bil gennem 7 af Europas lande og er kommet hjem ganske begejstret over al den megen skønhed, jeg har set.

Flemming Kristiansen, ASAS lampe, p. t. brigaden i Tyskland (400 kr.).

Min soldatertjeneste har forhindret mig i at holde ferie, men jeg har stadig pengene i behold, og næste år skal jeg have en rigtig ferie for dem i udlandet.

Rud Jeppesen, reklameafdelingen (400 kr.).

Jeg holdt ikke ferie for min gevinst, men fik betalt „gammel gæld“ og fornyet min sommergarderobe, vær vis på, at pengene gjorde både lykke og nytte.

N. Lund, postafdelingen (300 kr.).

De 300 kroner har jeg fortrinsvis brugt til benzin. En Rolls Royce sluger jo en hel del, og jeg var både på Møn og i Nykøbing S. Det øsregnede uafbrudt, så hvor mærkeligt det end lyder, var det en befrielse at vende tilbage til arbejdet. Samme dag, som jeg begyndte, blev det forresten solskin.

Verner Møller, ASAS lager (200 kr.), holder, da dette skrives, ferie på Rørvig badehotel.

Vi kalder Rørvig, og da vi har forklaret Møller vort ærinde, spørger vi: Hvad bruger De så pengene til?

— Jeg bruger skam ingen penge. Jeg går i vandet, tager solbad på stranden og driver dagen lang. Det er en herlig og en billig fornøjelse.

— Har De da ikke truffet nogle havfruer?

— Ikke havfruer, men en havfrøken.

Møller gør en pause, og vi hører en baggrundsstemme, der såvidt vi kan opfatte, må tilhøre den omtalte havfrøken. Stemmen siger noget om „den dumme telefon“, og vi skynder os at afbryde samtalen i sikker forvisning om, at pengene nok skal blive brugt.

Frk. M. Jespersen, postafdelingen (200 kr.).

De kan tro, jeg kunne bruge pengene. Jeg har holdt ferie for dem i Hornbæk og haft det dejligt. Jeg var i vandet hver dag og fik masser af sol.

Og så slutter vi dette lille rundspørge med at oplyse, at ferielotteriet for 1950 er i fuld gang. Det løber som bekendt fra april til april, og det månedlige kontingent er 2 kroner. Skulle der være en eller anden, der endnu ikke har fået sig tilmeldt, kan det nås endnu. Tag telefonen, drej lokal 445 og spørg efter E. Bindner. Han vil ordne det videre fornødne og samtidig forklare Dem spillets regler. Ved B. Jønsson

PHILIGRAN

Rom blev ikke bygget på en dag, men ikke desto mindre erfarer vi fra autoritativ side, at marketenderiet snart er færdigt. Og så såre det sker, vil festudvalget træde i funktion. Specialbulletiner vil blive udsendt.

★

Hørt oppe hos Pope-pigerne

— Jeg synes, jeg hører musik?

— Ja, det kommer op langs vandrerene.

— Så luk op for hanen, så vi kan høre det helt tydeligt!

★

Verden bliver mindre og mindre

Da Skov var oppe på redaktionen med sin rejseartikel, fortalte han en lille pudsigt oplevelse. Det var i Cannes. Skov boede på et stort, dyrt hotel. En morgen, da han var på vej gennem hallen, løb han lige i armene på — ja, hvem tror De? Såmænd frk. Mørch fra lagerkartoteket.

Jeg håber, at jeg må blive 100 år

C. A. K. Nielsen

Den tunge jerndør falder i med et brag, og vi står i arkivet. Der er hylder fra gulv til loft. Og de er fyldt med hundreder og atter hundreder sirligt ordnede æsker. Her er stille. De mange tusinde skrevne ord, der gemmes i æskerne gør, at man føler sig beklemt. Luften er tør og smager af støv. Pludselig afbrydes vi i vore funderinger af et brøl. Det er C. A. K. Nielsen, som har opdaget, at vi er trængt ind på hans enemærker.

— Hvad vil De? tordner han.

— Høre om det er rigtigt, at De vil forlade os?

— Ja, det kan De bande på, jeg vil. Nu har jeg i 27 år pakket varer ind for ASAS og i næsten 3 år gemt breve væk for PHILIPS, så nu kan det være nok. Ganske vist har jeg i den sidste halve snes år jo nærmest haft en eftermiddagsplads.

— Er De her da ikke fra halvni til halvfem?

— Jo, gu' er jeg så, men det kan til tider gøre mig gal at tage på arbejde for de par timers skyld. De første 20 år, jeg var hos ASAS, arbejdede vi fra 8 morgen til 11 aften ud i en køre. Og De kan være rolig for, at vi måtte løbe for at nå den sidste sporvogn fra Rådhuspladsen. Var den væk, traskede vi hjem på vore flade fødder, og tro ikke, at det gjorde os noget. Men i vore dage er folk blevet nogle slemme svæklinge, pruster Nielsen forarget.

— De er nok en hård negl?

— Ja.

— Hvordan har De det med helbredet?

— Det er skidt med bentøjet. Jeg stod i mange år i en kælder og pakkede, jeg havde fedtlæderstøvler på! Men jeg skulle ha' haft træsko. Nu har jeg fået gigt for min

dumhed. Men mit humør er der ingen fejl på, stol på det!

— Det er den 31. august, De holder op, ikke?

— Ja det er. Jeg ville ellers gerne ha' haft de 30 år fuldt ud, men da min pensionsforsikring er stemplet til udbetaling 1. september i år i stedet for 1. februar næste år, må jeg jo slå en streg over de seks måneder, som mangler i de 30 år.

— Hvad skal De lave, når De nu trækker Dem tilbage?

— Jeg skal være pensionist, og så skal jeg arbejde i mit skomagerværksted. I 37 år har jeg selv forsålet både konens og børnenes sko. Skomageri er et godt håndværk og lige noget for mig.

— Hvad ønsker De Dem af fremtiden?

— At jeg må blive 100 år, så jeg kan suge på den pensionsforsikring, som har suget på mig i 20 år.

— De må jo ha' mange venner her i firmaet, så De vil vel holde kontakten vedlige?

— Det vil jeg måske nok. Bulder (Peter Jørgensen, Vesterbrolageret, interv. anm.) og Chr. Olsen har også været med i alle årene, der er gået, og dem vil jeg blive ved med at komme sammen med, men I andre labaner kan det s'gu være lige meget med. Det må De godt skrive i PAP-bladet, hvis De tør. Og sig så, at jeg ikke vil ha' hård hud i hånden, men at det, De smører ned, samtidigt er et farvel fra C. A. K. Nielsen.

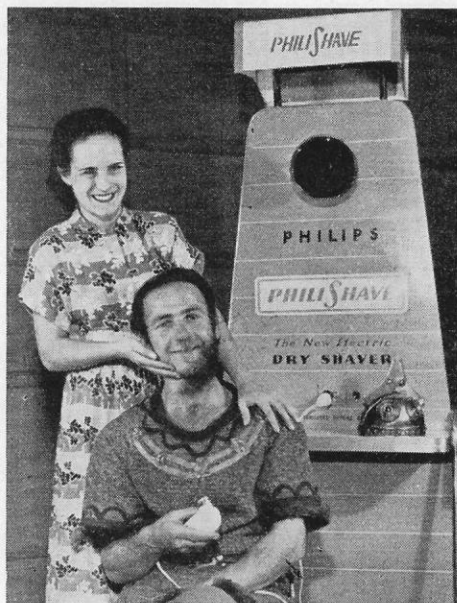
Hvad vi hermed har gjort. B. Jønsson.

Når vi har valgt at tage afsked med C. A. K. Nielsen ved at gengive vor samtale med ham, er det fordi, vi ved, at han selv vil foretrække denne form fremfor en spalte kunne ord.

FÆRDEN TIL VESTERLED

Om foråret den fiffige Mogens et langskib lod bygge. Det blev kaldt Hugin med tilnavnet den stygge. Samtidig gik der bud til frønder nær og fjern om at samles til leding med skjolde af jern. Snart fylkedes kæmperne om den navnkundige Mogens bord, hvor der blev berettet om rejser og om Odin og Thor. Skjalden Kaarsberg kvad om Frisernes land og dets væne kvindfolk, som har gjort mangan yngling til mand. Hil dig skjald, skreg hoben uden skam, lad dig os fare med brask og bram. Men den fiffige Mogens lod efter mere mjød skikke bud og stegte på spid en ekstra stud. Så tog han til orde og berettet om Anglernes land, dets røde guld, dets rige bytte og om bragder, der anstår sig en mand. Med gyldne løfter den snedige Mogens fyldte vandalernes øre, hans listige ord vakte genlyd og røre. Og da den vældige kæmpe, Erik den Røde, støtted sin fiffige frønde, kom der liv i de barkedede, bistre svende. Vikingerne spændte balgen ved lænd, kærede Rødkæg til høvding og stak til stranden i rend. Kvindfolk og jomfruer fandt afskeden tung, heltene lovede favntag og silkepung efter færden i vester, men tænkte i stedet med fryd på strandhugst og vilde fester. Hårde næver greb om årer og ror, snekken gik til havs, kun Kaarsberg svor og spædet om uheld og onde rænker, slig tale tåltes ej, og han trued blev med lænker. Vinden var god, og da solen stod tiende gang over de tapres skude, meldtes land forude. Anglerne skjald for snekken, som sig nærmed, men besluttede sig med svig at værne. Med fagre listige ord om fælles bedrifter de bersærken besvor om evig frønd- og venskab — men det var kun ord. Anglerne grinede olmt bag lange falbelader, og berettet om uhygiejnen ved skæg i snedige tirader. Og så tog Miss dit og Miss dat med bønner og trusler

og bølgede barme fat. — Og skægget det blev på valen, altimens Thor brøled ondt deroppe i salen. Da tilbage til Danernes land i et rustent jernskib Vikingerne for, kvad skjalden Kaarsberg disse sørgmodige ord: Ej vorder mand viking mere, når skægget er faldet for PhiliShave.

B. Jønsson

FRISK MOD!

Landsforeningen for Mentalhygiejne har i samarbejde med Nordisk Forlag for Videnskab og Teknik udgivet en lille bog, som jeg fornøylig har læst. Den begejstrede mig meget, og i betragtning af dens specielle karakter fik jeg overtalt redaktøren til at lade mig anmelde den her i PAP-æskan.

Bogens fulde titel er: „Frisk mod gør arbejdet let.“ Den indledes med et kort forord af professor, dr. med. Hj. Helweg, hvorefter forstanderen for psykoteknisk institut, magister Poul Bahnsen, skriver om

Den sure indstilling og dens farer

Magisteren påviser, at man bestiller mindre, når humøret er skidt, uden at han dog glemmer den positive surhed. Forfatteren fortæller også om årsagerne til en række uheldige følelsetilstande, der, hvis de bliver permanente, totalt kan ødelægge tilværelsen for den enkelte. Artiklen er et vægtigt bidrag til forståelsen af menneskers handlemåde, og den viser samtidig, hvorledes den sure indstilling i sine forskellige afskygninger påvirker selve arbejdsydelsen. Poul Bahnsen slutter med at fastslå, at den sure indstilling almindeligvis må betragtes som et „onde“. Den nedsætter arbejdsydelsen og truer den sjælelige balance, derfor må den forebygges eller ophæves gennem sociale, økonomiske og humanitære foranstaltninger.

Nervepressets virkninger

er titlen på den næste artikel, som er af overlæge, dr. med E. Geert-Jørgensen.

Overlægen begynder med at citere en avisartikel fra 1870, skrevet af en af datidens kendteste nerveleger, professor Pontoppidan, og hvori det hedder:

„Det er snart ikke muligt i fred og ro at vandre hen over Halmtorvet (den daværende Rådhusplads), ustandselig bliver man forstyrret af velocipedere eller af forbipasserende hesteomnibusser i en fart, som absolut må indvirke på fodgængerens nervesystem.“ Derefter følger den sædvanlige spådom om den skade, som den kommende slægt vil tage af dette forcerede tempo.

Med udgangspunkt fra denne 80-årige udtalelse kommer dr. Geert-Jørgensen ind på nutidens tempo og de moderne begreber: afspænding og afslappelse. Derefter følger en række højaktuelle afsnit med korte ramrende overskrifter for eksempel: Spændingen i sindet. Foruddiskonterede sorger. Nervøst sammenbrud. Træthedstærskelen. Neuroserne. Nervepressets årsager. Ånden på arbejdspladsen etc.

Overlægen beskæftiger sig i et særligt afsnit med de forholdsregler, der kan træffes for at hjælpe såvel det sjælsunde — som det sjælsyge konfliktmenneske og går ind for et snævert og fordomsfrit samarbejde mellem psykologen, pædagogen, socialrådgiveren, lægen og præsten, ligesom han understreger, at arbejdslederens indsats har stor betydning.

Mentalhygiejnen — sindets sundhedspleje

hedder bidrag nr. 4, som lægelig sekretær i Landsforeningen for Mentalhygiejne, dr. J. W. Smitt har skrevet.

Forfatteren stiller i indledningen spørgsmålet: Kan mentalhygiejnen nytte? og udvikler derpå den interessante teori, at det tyvende århundredes bemærkelsesværdige „opdagelse“ af og interesse for barnet måske vil give anledning til en omfattende mentalitetsændring. Det er en historisk kendsgerning, fortsætter dr. Smitt, at mennesket af og til standser op i sin udvikling og betragter sig selv og derigennem får rettet eventuelle udviklingsmæssige fejltrin. Derefter foretager sekretæren nogle tankevækkende sammenligninger mellem forskellige kulturer og går over til at behandle en række mentalhygiejniske forhold i forbindelse med skolen, militæret og erhvervslivet. I relation til arbejdspladsens mentalhygiejne kommer forfatteren ind på ordrens psykologi og vi-følelse kontra jeg-følelse. Længe før artiklen er læst til ende har man fået et bekræftende og et motiveret svar på spørgsmålet, der blev stillet i indledningen.

Forfatteren har en udpræget mistillid til forbud og straf, men tror på opdragelse gennem tillid og på den i frihed udviklede ansvarsfølelse, og selvom man på disse om-

Alle tiders yngste 40 års jubilær

råder ubetinget giver ham ret, kan hans radikalisme til tider virke en smule for teoretisk. Men der er revolution i ham, og den bæres af en næsten patetisk kærlighed til sandheden og tolerancen.

Lad være, at man er uenig med forfatteren i et og andet. Hans ideelle stræben og hans respektløshed for tomme traditioner er så velgørende og så tankevækkende, at man næsten glemmer de små meningsforskelle.

Den følgende artikel, som er skrevet af direktøren for Landsforeningen for Mentalhygiejne, Louis E. Grandjean, er ganske kort, men indeholder en række interessante refleksioner vedrørende

Individet og samfundsmaskineriet

Det er aldrig dig og mig, der har fejlene, når der er tale om samfundsmaskineriets mangler, siger forfatteren ironisk. Nej, det er de andre, som er skyldige; de andre partier, de andre klasser etc. Over på dem med skylden og ansvaret. I sin følgende udrødning strejfer direktør Grandjean både kapitalismen og det økonomiske demokrati og omtaler den i vor tid så udprægede sociale linie. Forfatteren nævner blandt andet, at erhvervslivets bidrag til sociale udgifter er blevet betegnet som „besiddelsens forsikringspræmie“ og kommenterer denne opfattelse nærmere.

Konklusionen af artiklen kan med en lille omskrivning af direktørens egne ord formuleres således: individet trænger til at få sin selvfølelse igen. Men for, at dette kan ske, må vi ikke fortsat overlade til de andre at begynde med mentalhygiejnen. Nej, det er dig og mig, der skal begynde.

Den sjette og sidste bidragsyder er overlæge, dr. med. Paul J. Reiter, der kalder sit indlæg

Verdensborgermentaliteten

En artikel, der er skrevet specielt for Dem og mig — og alle andre Snollerødsmentalitalister.

Denne anmeldelse blev længere, end jeg egentlig havde regnet med. Men bogen er så brølede aktuel, at den fortjener at læses af enhver. Den er på 72 sider, kan fås i enhver boghandel og koster 3 kroner. Rundt om i bogens margin er strøet et udvalg af Kumbels Gruk med tilhørende illustrationer. De alene er langt mere værd end 3 kroner.

B. Jønsson.

P.S. Se venligst side 16 og 17 i dette nummer af PAP-æskan.

J. A. Jacobsen, som er leder af ASAS Silkeborgafdeling, fejrer den 1. september sit 50-års jubilæum. Med sine kun 50 år er han den yngste 40-års jubilær, vi nogensinde har hørt om, men forklaringen ligger i, at han startede sin karriere hos grosserer Axel Schou allerede som 11-årig. I begyndelsen fungerede Jacobsen som bud, men den dag, han blev 18 år, fik han udleveret en splinterny cykel og en ordrebog med besked om, at Jylland var hans — salgsmæssigt set.

Vel ankommet til hovedlandet arbejdede han sig op ad den jyske højderyg. Tilsidst fik han dog pedalsmag helt op i halsen, og da han forude så et skilt med det forjættende ord: *Kro*, udtømte han sine sidste kræfter i en vældig slutspurt.

Der var halvmørkt i krostuen, der kun blev oplyst af et par osende tællepræse, og først da Jacobsen havde siddet lidt, opdagede han, at der ved et bord i baggrunden sad 5—6 stoute jyder og røg langtobak. Da de havde vænnet sig til den fremmede, påbegyndte de en sindig samtale, hvoraf det fremgik, at det var det lokale sogneråd, der havde møde, og at det, der blev drøftet, var anlæggelsen af et lokalt el-værk. Jacobsen glemte sin træthed, og da det lille selskab brød op, fik han fat i sognerådsformanden, præsenterede sig selv som repræsentant for el-ekspertfirmaet Axel Schou og tilbød at levere alt det fornødne materiale (kabler, tråd etc.) til det påtænkte el-værk. „Tøv en kende, bette du,“ sagde sognerådsformanden og begyndte at protestere. Men Jacobsen fortsatte, og ved de månedlange forhandlinger, der fulgte på denne samtale, udviste han en utrolig ihærdighed og en englelig tålmodighed. Tilsidst kom belønningen i form af en ordre, der efter datidens forhold var endda meget stor.

Jacobsen har lige siden fulfulgt sin første succes under mottoet: „Kunden har altid ret“, og han har i årenes løb sikret sig en række af livets materielle goder. Cyklen er forlængst udskiftet med en vogn, og kundekredsen, som han stadig besøger, og som år for år bliver større, betragter ham nu som en af deres egne. Ret meget længere kan en Københavner vist ikke nå . . .

PAP-æskens spæde røst vil sikkert drukne i det hyldestkor af kraftige stemmer, der den 1. september slår sammen om Himmelbjergets top, men vi ønsker alligevel til lykke.

B. Jønsson.

KØBENHAVN - PARIS - RIVIERAEN

tur-retur

Uh, det er en sælsom fryd, der risler igennem een, når man køber sådan en billet. Men er det da ikke dyrt, spørger De? Ikke, hvis De, som jeg, deltager i ferielotteriet, for der vandt jeg her i foråret 300 kroner, og det — foruden det jeg sædvanligvis bruger til en ferie — var tilstrækkeligt til, at jeg kunne købe en sådan billet.

Turen var en selskabsrejse, og den blev foretaget gennem Ungdommens Rejsebureau, der er en udenlands afdeling for D.V.L. Lad det være sagt med det samme, det største lotteri ved en sådan rejse består i sammensætningen af det hold, man skal med. Er den god, er udfaldet på forhånd givet. Er den direkte dårlig, kan turens udfald måske blive tvivlsomt.

Det tør siges, at jeg skød et pletskud, for aldrig i mine dage har jeg på så kort tid mødt så mange gode venner (og veninder). Ærlig talt, der var ikke eet eneste surt løg imellem dem, og så kan det jo ikke undre, at turen blev en 100 % succes. Man kunne groft dele os i to hold, dem på min egen alder, lidt over og lidt under, og dem i trediverne. Vi var lige mange på hvert hold, men hvor gik vi dog godt i spænd sammen alligevel.

Se, det var lidt orientering, og så på hovedet ud i turen.

Afgang fra hovedbanegården fredag den 8. juli klokken 9,40 med „Nordekspressen“ bound for Paris, som lå 30 timers kørsel forude (uden sovevogn). Bagagen bestod af en håndkuffert, en pude, og en bæretaske med fødemidler og drikke til nedturen. Iøvrigt kendte jeg ikke een eneste af dem, der skulle være mine rejsekammerater, så man var måske alligevel lidt beklemte ved situationen. Holdet samlede sig undervejs; der kom deltagere i Korsør, Odense og Fredericia; i det hele taget var der repræsentanter fra mange forskellige egne af landet, og det gjorde bestemt ikke samværet mindre hyggeligt. Snart sad vi hyggeligt sludrende i alle tre kupeer, den unge, den blandede og den lidt ældre. Alle var besatte af forventningens glæde og opsatte på at få det meste ud af vor ferie. Så næde vi

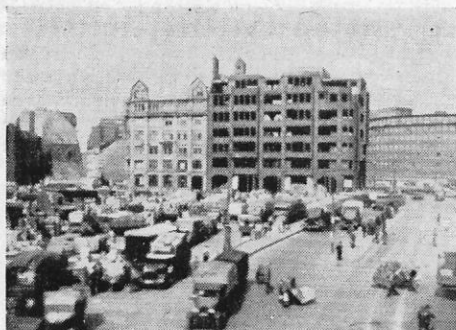
grænsen, kom over og var på vej videre frem mod vort første mål Paris. Sulten meldte sig, og pæne indhug blev foretaget på vore madpakker. Stadig fremad under højt humør og sang. Der blev i det hele taget sunget en masse. Der er ikke meget, der så godt forkorter en rejse, som at synge friske sange, og vi kunne synge i timevis. Vi havde også en slagsang, den om min far og mor er gift, men ikke med hinanden, og til den digtede vi under hele rejsen flere vers til om hinanden. Ved Rivieraen havde jeg en dag noget kludder med maven og var træt, hvorfor der på tilbagerejsen fra Cannes til Paris fremkom følgende vers:

Og Skov han var sur,
han havde ondt i maven,
han tog en lille lur,
alligevel han var gnaven,
tjim-da-da-da o.s.v

Men vi er sprunget for langt frem, for vi er kun på nedrejsen gennem Tyskland. Det er sagt og skrevet så tit, at det er en trostesløs rejse, men jeg havde ikke troet, det var så slemt efter fire års „fred“. Hvor bør vi dog hver dag være glade for, at vi lever i Danmark og ikke i sådan nød og elendighed, som vi blev vidne til i Tyskland. Særlig kunne det tage modet fra een at se den elendighed, hvorunder den nye generation i landet må vokse op. Men også for de voksne er det forfærdeligt. Krig, fjendskab og had, det rager mig en fjer nu. Vi er, eller burde alle være, mennesker med ret til at leve under de samme vilkår. Jeg er aldeles ikke inde på politik, men betragter kun forholdet rent humanitært. Jeg har aldrig glemte en dag, hvor jeg sad med min „B.T.“ oppe i det gamle marketenderi og læste en artikel af Karen Åbye om en rejse gennem Tyskland. Et sted beskrev hun malerisk, og efter min mening med sadistisk fryd, hvorledes en gennemrejsende turist med hælen tværede en halv cigaret ud for øjnene af en hungrende tysker. Det er ikke religionens ord og kan aldrig være meningen med vort liv, at vi på den måde triumferende skal holde vore medmennesker nede i snav-

set, uden chance for at leve blot en tiendedel så godt som vi selv. Well, det var et lille sidespring, men alligevel udsprunget af rejsen.

Natten var det værste, man havde svært ved at finde hvile i det rumlende tog, og om morgenen havde vi kun sovet et par timer. I Belgien tog vi en kop morgenkaffe i spisevognen. Da vi enten skulle have bestilt spisebilletter ekstra eller selv sørge for kosten på nedturen til Paris, var det for egen regning. Man blev alligevel lidt chokeret, da personalet efter deres egen uomstødelige kurs fik regnet prisen for *een* kop kaffe og eet rundstykke uden noget til, ud til 5,50 kroner. Så syntes man jo også, at man i hvert fald ikke skyldte noget. Videre frem og ind i Frankrig. Det er underligt at

Gadebillede fra Hamburg.

bemærke, men vegetationen skifter faktisk ikke ret meget fra den danske, i hvert fald ikke nord for Paris. Stadig godt humør plus sang, og kammeratskabet udvikles stadig.

Endelig, byernes by, *Paris*. Ind gennem forstæderne går det. Se, se — der er Eiffeltårnet. Ud på „Gare du Nord“, hvor vi modtages af UREBU's receptionschef i Paris, en sød, ung dame ved navn frk. Søborg. Det smagte altid lidt af hjem — Søborg altså. Hen til vort hotel, der lå ved de store torvehaller, og blive vasket, og så ned at spise i en lille restaurant, hvor vi indtog alle vore måltider med undtagelse af morgenmaden, som vi fik på hotellet. Pænt og hyggeligt altsammen. Man kan ikke komme fra, at måltidernes sammensætning adskiller sig væsentligt fra vore. Herhjemme spiser vi „tung“ mad, noget der batter, så man i hvert fald ikke sætter sig hen til bordet igen de første par timer efter, man har spist. Anderledes i Frankrig, hvor man spiser „let“ mad. Rugbrød er et fuldstændig

ukendt begreb, i stedet for spiser man de bekendte lange sandwichbrød, af tykkelse som en oppustet cykelslange. Skær slangen over, så har De også længden. Dertil en anelse kød, godt med grøntsager, og masser af frugt. Efter hvert måltid fik vi enten ferskner, bananer eller vindruer, og det smagte, for det er man jo ikke forvænt med hjemmefra. Til maden fik vi altid rødvin, der var utrolig billig, og særdeles velsmagende. Imidlertid, den største forskel fra dansk mad, bortset fra sammensætningen, er vel nok, at tre kvarter efter den franske, er man sulten igen.

Til gengæld går man evindeligt og putter noget i munden, når man er på gaden. Der er et utal af boder og forretninger, der udelukkende forhandler kræse, som chokolade af enhver art, fransk nougat, sydfrugter, kokus, nødder i rå eller ristet tilstand, is og isaffølede drikke; det er som at vade rundt i et stort overflødhedshorn.

Forretningerne er et kapitel for sig, og man går blot og ønsker, man havde nogle flere penge, så man kunne købe nogle af de mange dejligheder med hjem. Særlig udvalget i manufaktur, sko og ure var iøjnefaldende. Priserne var nærmest som vore, sko lå måske nok lidt i overkanten, men til gengæld var man også ved at tabe både næse og mund.

Skulle jeg fortælle om alle de seværdigheder og oplevelser, vi havde i Paris, ville det vist komme til at fylde et par årgange af PAP-æskan, så det kan kun blive til et orienterende overblik. Selvfølgelig var vi i Eiffeltårnet, en størstået oplevelse, ved Triumfbuen, sejrsmonumentet for Napoleons-krigene, hvorunder den ukendte soldat hviler, og ned ad Champs Elysées, en pragtfuld promenade, som ender ved Place de la Concorde. På midten af denne, måske den smukkeste plads i Paris, hvor tidligere guillotinen var rejst, står nu Luksor-Obelisk fra Ægypten. Iøvrigt ad imponerende boulevarder til de betagende kirker, pragtfulde bygninger, som den store opera, skønne pladser og parkanlæg, i de forskellige bydele, langs Seinen med bogkajerne og på Louvre-museet. Dette er så stort og indeholder så skønne og kostbare skatte, at skulle man gennemgå det hele med fuldt udbytte, tror jeg det ville tage flere måneder. Det havde vi ikke tid til, men jeg hilste da på Venus fra Milo, som var rigtig godt i stand, bortset fra at hun manglede armene, og sendte et smil til Mona Lisa.

Vi var også på udflugt til Versailles og besøgte parken og kongeslottet med især spejlgalleriet. Skrivebordet, hvor den første ver-

denskrigs fredstraktat blev underskrevet, så vi også, men der var snor for, så jeg kunne ikke nå at røre det.

Aftenlivet i Paris er også et kapitel for sig. Den første aften, vi var der, var vi oppe ved Sacré Cœur-kirken, hvor der var en vidunderlig udsigt over byens tusinder af lys. Vi vandrede ned ad trapperne igen og var straks efter på Montmartre, hvis nærmeste hjemlige sidestykke vel må blive en sammenblanding af Bakken og Tivoli. Hele kvarteret er ikke andet end eet stort forlystelsesområde, hvor fortovsrestauranterne ligger side om side med natklubber og forlystelsesetablissementer af enhver art i en uendelig række. Hovedboulevarden er vel en fire-fem gange bredere end Bredgade og et par kilometer lang. I husmurene ligger alle restauranterne og midt imellem de to kørebaner ligger alle boderne à la Dyrehavsbakken. Her er karuseller, radiobiler, skydetelte, artister, boksekampe, is, frugt og chokolade, varieteer og jeg ved ikke hvad, i en stor broget forvirring. Fyld så gaden op med tusinder af franskmænd og turister og hæld godt med humør og sprut ud over det hele, så har De Montmartre i en nøddeskal. Men det kan ikke genfortæles, det må opleves. Vi var der, og vi nød det, men man kommer jo sent i seng. Oppe på en førstesal var vi for at danse. Sikken en dans; jitterbuggerne i „Dansen“ var vand ved siden af. Nede i en kælder oplevede vi lidt mere af den specielle franske stemning. Romantik, dans (uh—uh) og champagne.

Man siger, at hele Europa før eller siden møder hinanden på Café la Paix ved den store Opera. Der nød vi også en aperitif og iagttog trafikken og den brede og brogede menneskestrøm, der uafsladelig pulserede forbi os. Hele jordklodens befolkning i dens mange forskelligartede påklædninger gled forbi. Chikke pariserinder, smarte amerikanere, kulsorte negre, ægyptere, inderinder med brillanter i næsen og hyllet i farvestrålende gevandter, skotter i nationaldragter, kinesere, og jeg ved ikke hvem, så vi.

Opholdet i Paris strakte sig over to gange tre dage. I den mellemliggende tid var vi seks dage i Cannes ved Rivieraen. Rejsen derved tog 16 timer, men de gik faktisk forbavsende let. På nedturen fra Paris havde vi allesammen udrustet os med en flaske vin i stedet for de sædvanlige sodavand, og den skulle så have varet hele turen. Men go' måren min høje hat. Om aftenen blev vi i så godt humør af at synge, at vi tømte alle flaskerne, og om morgenen måtte vi så

ud og købe sodavand igen. Men hvor var det skæg. En overgang var vi atten inde i vor kupé, og det var incl. en fransk slagter og en dito (altså fransk) dame, der imidlertid vist morede sig ligeså godt som vi.

Slottet i Versailles

Som sædvanlig tog ingen anstød af vore harmløse løjer, de var jo også kun et udslag af vort høje humør.

Sydfrankrig i skøn morgenbelysning var atter et nyt og betagende indtryk. Vinmarkerne, olivenlundene, kaktus og palmer var altså nyt for os, men skønnest var alligevel den sidste del af rejsen fra Marseille langs selve middelhavet. Her, hvor dejlige villaer var klasket op på røde klippeformationer, der skrånede lige ned i det klare blå hav, kunne jeg tænke mig at trække mig tilbage, når tiden kommer, og nyde mit otium. Varmen meldte sig også, små fyrre grader, så vi frøs ikke.

I Cannes var vi ved middagstid, og her blev vi modtaget af frk. Søborgs søster, der sørgede for, at bagagen blev kørt til hotellet. Så fulgte vi selv efter i bus til hotel „Grande Bretagne“. Dette hotel er et af Cannes' kendte luksushoteller, der nu er åbnet for international ungdom. Der var indsat flere senge i værelserne, men til hvert værelse hørte der badeværelse, toilet etc. Stor hall, skrivestuer, musikværelse med flygel, salon, dansesal og spisesalon var der også. Hotellet blev drevet i en frisk og kammeratlig ånd, netop som vi satte pris på, og samtidig med os boede der ungdom fra Frankrig, England, Italien, Østrig, Belgien, U.S.A., Sverige og flere andre steder.

Åh, hvem der var i Cannes igen. Der er

så skønt, at jeg har lovet mig selv, at der har jeg i hvert fald ikke sat mine ben for sidste gang.

Vi var på forskellige udflugter per bus. En dag kørte vi til Grasse inde i landet. Denne by er især kendt som center for en omfattende parfumeindustri. Vi havde da også lejlighed til at besøge den største af producenterne og iagttage tilvirkningen af parfume, sæbe, pudder etc. Invitationens formål skinnede imidlertid ret kraftigt igennem, da forevisningen sluttede, idet vi blev ført ned i et pompøst salgsrum, hvor små vimse franske kvinder lagde alle deres sælgergenskaber for fødderne af os. Jeg tror, jeg mindst havde tyve forskellige slags parfume på armene, lige fra fingerspidserne og op til skulderen, før jeg trak mig tilbage. Vore piger var selvfølgelig ellevede, og det var i det hele taget, som om der var taget særligt hensyn til dem, for vi besøgte vist ialt tre eller fire parfumerier i Cannes og omegn, medens vi ikke besøgte en eneste tilbereder af den ædle drue. Igenem de skønneste landskaber og i smalle bjergkløfter, hvori vandfaldene styrtede sig ned fra klippesiderne gik turen, og så var vi også nede i en drypstenshule under jorden. Her så vi de fantastiske formationer, som tid, vand og sten igennem årtusinder havde dannet.

En anden dag var vi på heldagsbiludflugt fra Cannes langs Middelhavet gennem Nice og ad Grande Coniche over bjergene med vidunderlige udsigter over kysten og Middelhavet, til Menton ved den italienske grænse. Retur kørte vi ad kystvejen gennem smukke sydlandskprægede byer, og vi kom også til Monte Carlo i fyrstendømmet Monaco, der har eget flag, møntsystem, sol-

dater etc. Selvfølgelig var vi inde i spillepaladset og foruden spillesalene havde vi lejlighed til at bese den smukke teatersal. Naturligvis skulle vi også prøve at spille. Jeg sprængte nu ikke banken, så den ligger nok dernede endnu, men nogen af os vandt da og de fik penge 35 gange igen. Ikke så dårligt. Lad os f. eks. sige, at jeg med nonchalant håndbevægelse havde lagt 2000 kroner ud og vundet, så havde jeg fået 70.000 kroner igen, og så havde man vel nok kunnet klare sig året ud.

Fyrsteslottet var vi også inde i, og vi kom bl. a. igennem de gemakker, hvor det danske kongehus har boet som gæster. Lidt senere kom vi til Monacos berømte eksotiske have, der er smukt anlagt på en bjergskåning ud mod havet. Den var ganske betagende. Jeg havde aldrig troet, der fandtes så mange forskellige slags kaktusser, men de var der i alle størrelser og former fra telegrafpæle over fodholde og ned til nogle ganske små dingingoter.

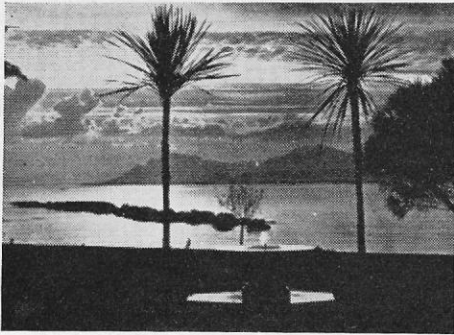
En tredie eftermiddag var vi med damper ud til de to smukke øer, St. Marguerite og St. Honorat. Tilsammen kaldes de Iles de Lerins. De ligger i det blå Middelhav uden for Cannes, og vi besøgte et munkeløster derude — mændene altså. Næmede en pige sig porten, blev den straks smækket i under højlydte protester (om at hun skulle forsvinde, forstås). Men det stærke køn kom ind og blev vidne til en interessant rundtur. Munkene dernede starter iøvrigt dagen med at stå op klokken tre om morgenen (det skulle man lige byde concernens medlemmer), og så beder de i enerum i tre (3) timer. Derefter er der en halv times messe, men så kan man vel også gå ud fra, at de har fået sagt, hvad de har på hjertet i deres morgenbøn. Så først spiser de, gør deres værelser i stand og påbegynder dagens lidt mere manuelle arbejde. Bagefter bade de vi alle (nej, ikke med munkene) og havde det bare dejligt.

Turene her var som alt andet arrangeret på frivillig basis, men for det første ville vi jo gerne se så meget som muligt, og for det andet kunne vi ikke tåle uafladeligt at ligge ved stranden i den bagende sol. Dernæst havde vi det så godt med hinanden, at man med fornøjelse deltog i det hele.

Den 14. juli på hastilledagen, var vi om aftenen i byen. Her var der på strandpromenaden ved havnen først en stor koncert, og bagefter var der dans under palmer, der var oplyst med projektører. Når man trængte til at slappe lidt af, faldt man ned ved en af fortovscafeerne og fik en drink. De var utroligt billige, så man inhalerede jo

Ved bogkajerne

Solnedgang i Cannes

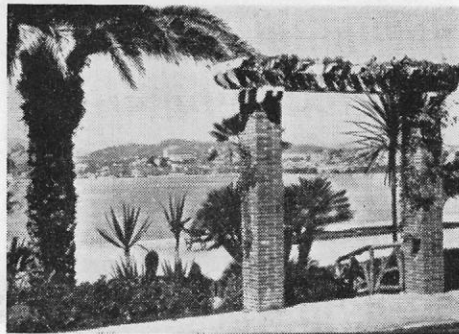
nogle stykker (husk endelig på varmen). For et stort glas Martini med is betalte man således en 75 øre, så kan De jo selv tænke Dem til, at når man er vant til priserne herhjemme, så blæste man det da et stykke, hvad det kostede.

Det kan jo ikke nytte at fortælle om Frankrig, uden også at omtale de franske piger. Selvfølgelig var der raffinerede og skønne kvinder i Paris, men man havde alligevel indtrykket af, at varmen havde jaget flertallet af dem ud af byen, og kun ladet turisterne tilbage. Næh, min ven, kom til Rivieraen, så skal du se gods. Der er jo ikke noget at sige til, at man uafsladeligt snubler over et eller andet, når alle de dejligste piger, man kan tænke sig, går rundt i nogle underlige ting med blottede skuldre og i jordens smarteste og korteste shorts. Jeg selv faldt nu for en pige fra Århus, men deroppe siges de nu også at have Danmarks køneste piger. (Jeg ved det godt, alt, hvad jeg siger, vil blive brugt imod mig.)

Endelig var der jo selve stranden i Cannes. Den var vel lidt bredere end Bellevues, men omgivelserne mange gange skønnere, og stranden mere afvekslende. Herved behøvede man ikke at gå mange skridt for at få opfyldt de ønsker, en badegæst normalt har. Længst tilbage på stranden lå badekabinerne og de mange små barer, hvor man ved de overdækkede borde kunne nyde alverdens læskedrikke og spiritus, hvis man ellers havde lyst, samt chokolade, frugt, tobak og søde kager. Foran lå der boldbaner. De spillede et sjovt spil à la tennis-håndhold, hvor man kunne være med fra een til seks/syv stykker på hver side. Det prøvede vi selvfølgelig også, og vi morede os glimrende sammen en del indfødte. Så kom madrasserne, liggestolene og solparasollerne, som man kunne slænge sig i formedelst en

ringe betaling, og så endelig det sidste stykke bare strand. I strandkanten lå der til leje nogle flade svømmebåde, man kunne ro frem ved hjælp af en pagaj, og nogle pontonbåde, hvor man to og to henslængt i et par liggestole ved hjælp af pedaler kunne glide op og ned langs kysten, som landets rigeste børn. Middelhavet var iøvrigt blåt, og meget salt. Hver gang man skulle hjem, måtte vi op i ferskvandsbruserne først, og have saltet skyllet af.

Her på stranden, men iøvrigt de fleste steder, var der et utal af arabere, der faldbød varer som tæpper, duge, læderpuder, smykker og tegnebøger, altsammen antagelig fremstillet i Marokko eller Algier. Det var et hus uden lige at handle med dem. Først forlangte de en svimlende pris, hvorefter man tog sig til hovedet og hurtigt regnede ud, hvor meget 25 % af det var. Det bød man så, hvis man ellers havde nogen interesse for varen, og så havde man karusellen gående. Jeg husker en dag, hvor jeg havde handlet med een i en times tid, det var nemlig brandsjovt, om en arabisk læderpude, og vi manglede kun en kronens penge for at være enige. Så skulle jeg ud i en pontonbåd, og gik med ham i hælene ivrigt gestigulerende, op for at leje en. Da jeg tre kvarter efter kom ind igen, stod han

Pergola i Parc Albert I i Cannes

der endnu, men vi blev ikke enige, for ingen af os ville give sig, selv om han kun skulle gå yderligere 50 øre ned for at ramme min pris. To dage efter fik jeg så en pude af ham til den pris, jeg tidligere havde budt, men som vi ikke havde kunnet blive enige om før. Det var næsten som om han vidste, jeg snart skulle rejse, og så måtte han hellere sikre sig forretningen i tide.

Men hvor længe var Adam i paradiset. Vi var der i seks dage, så rykkede vi tilbage til Paris igen. Her havde vi atter et par be-

givenessrige dage. Denne gang boede vi på et hotel tæt ved Madelainekirken, medens vort spisested var det samme. Vi så selvfølgelig flere seværdigheder som nationalmausoleumet Pantheon med berømte mænds grave. Invalidekirken med Napoleons grav; vi var på Place Vendome med Vendomesøjlen, støbt af 1200 erobrede kanoner til minde om felttoget i 1805, og kom bl. a. igennem l'Université-kvarteret (Quartier-Latin) med universitetet, Sorbonne.

Den ene aften var vi i Folies-Bergeres, hvor Josephine Baker var tophovedstjernen. Det var en ganske usædvanlig aften, ikke blot hvad længden angik, revuen varede i

På hjemrejse, still going strong

3½ time, men også fordi hele opsætningen og udførelsen var så uendeligt fjernt fra det, vi er vant til herhjemme. At give Dem et indtryk af de fantastiske kulisserangementer, af dansene og sangene samt af de uforlignelige kostumer, der blev båret, er umuligt. Særlig Josephine var iført nogle rober, der sagde spar to til det meste, man har set. Hver gang hun kom frem, klappede folk som ellevilde i flere minutter, så først kunne nummeret begynde. Aftenens mest uforglemmelige indtryk efterlod Josephine, da hun skred ned ad en trappe fra toppen til bunden af scenen, iført en underdejlighvid krinolinekjole med et fantastisk slæb. På armene bar hun hvide kalaer og ud af munden flød „Ave Maria“, alt imens hele teatrets væg- og lofftacade ved hjælp af lyseffekter forvandlede til et stort kirkerum med gotisk formede, farveindlagte

blyglasruder. Da overgav man sig komplet, og glemte fuldstændig spørgsmålet om smag.

Men alting får jo en ende, og vi nåede frem til vor sidste dag i Paris. Den gik hovedsagelig med at få brugt de sidste francs i modemagasinerne, chokolade- og frugtfորretningerne. Det var ikke småting af f. eks. grønne bananer, der om eftermiddagen blev slæbt til banegården, hvor vi præcist klokken 15.00 startede hjemturen til Danmark med „Nordekspressen“.

Turen forløb glat, bortset fra at man stadig ikke havde vænnet sig til at sove i kuffeen, men hvad gjorde det, vi var så smækfyldte med nye indtryk og oplevelser, at tiden alligevel gik hurtigt. Ved den belgiske grænsestation til Tyskland kunne man købe chokolade og tobak for danske kroner, og det var bestemt ikke småting, der blev omsat for i det kvarter, vi holdt der. Kun på vejen gennem Tyskland var det deprimerende at se de tyske børn langs hele banelinien tigge om gaver fra vort gennemgående tog. Så grænsestationen Padborg og på den videre rejse begyndte deltagerne så at falde fra, når de var nær deres hjemstavn. Vink, smil og tårer. I København skiltes så resten af os ligeledes under de hjerteligste forhold. Det havde virkelig også været en storstilet tur under helt fantastisk gode kammeratlige former.

Se, kære medarbejder, sådan tilbragte jeg min sommerferie i år, og det er jeg glad for. Jeg benytter lejligheden til at sige tak til mine meddeltagere i ferielotteriet, uden hvis hjælp turen måske ikke var blevet realiseret. Lad mig endelig til slut udtrykke min forbavselse over, at der er nogle, der kan, men som *ikke* deltager i ferielotteriet. De lader jo lykken gå lige forbi sig, uden så meget som at række hånden ud efter den. Under alle omstændigheder, du der deltager, for et så forholdsmæssigt ringe indskud, jeg ønsker det må blive netop dig, der næste år under den ene eller den anden form får lov til at opleve det store eventyr.

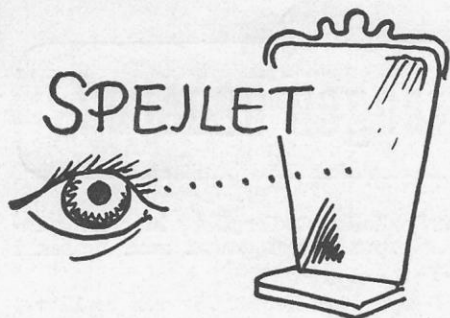
Erik Skov

AVERTERING

„Avertering er fandens opfindelse, en kamp for fordummelsens sag, — avertering er planlagt forblindelse, en plet på nationens smag — bekæmp da denne sociale plet!“ — hører man tit profetere.

Howdan skal vi sprede advarslen bedst?

Selvsgat ved at avertere!

Under en radiohandler-kongres på et Chicago-hotel dukkede pludselig en yndig pige op. Hun skød forførelsen med hele kongressen, og enhver mand, der kom hende nær, stak hun følgende seddel i hånden: „Kom op på værelse nr. 811“ De, som fulgte indbydelsen, blev dog noget skuffet. Der var ingen pige på værelset, men en sælgelysten antenne-repræsentant i stedet. Salgsmetoder kan spille på de ædleste følelser — ak ja!

Det nye Radioblad.

Åh, undskyld, jeg kendte Dem ikke —
Jeg har forandret mig en del.

Oscar Wilde.

Flyvesand?

... for at deltage i jagten på coloradobiller, der ødelægger kartoffelmarkerne, når disse i forsommeren kan frygtes at ville vandre nordpå.

Vestkysten

Europarådet har besluttet, at der skal nedsættes komiteer til behandling af følgende:

Debat af menneskerettighedernes charter for Europa og om oprettelse af en europæisk højesteret.

Et program for offentlige arbejder for hele Europa, herunder spørgsmålet om en tunnel under Kanalen og gennem Mont Blanc.

En patentoverenskomst for hele Europa.

Drøftelse af handels- og turisttrafiken.

En ensartet sociallovgivning for hele Europa.

Den kulturelle kontakt i Europa, herunder spørgsmålet om udveksling af kunstnere, lærere og lign.

Udstedelse af et europæisk pas, der skulle sætte vesteuropæiske borgere i stand til at rejse frit i alle ti lande uden visum-tvang og paskontrol.

En dag, da Fanden ville, at intet måtte ske, da satte han i verden ind den første komité.

Der er en masse dejlige gamle malerier af store, delvis henfarne kunstnere til salg ...

Social-Demokraten.

— Der er faktisk tre slags kvinder: de smukke, de intelligente og de flest!

Hørt i sporsvognen

Aga Khan har fået plyndret sin kone, der var illumineret med juveler til et millionbeløb, og en anden notabilitet indenfor den mondæne verden, den 18-årige „miss America“ har trods sine unge år og sin kønne skikkelse fundet ud af, at dyden er kvindens kosteligste juvel, og selvom det ville være for trist og lase den inde bag tykke bommesiskørter, så finder hun dog, at de moderne, franske badedragter er en lidt for åben montre at præsentere den i. Hun bliver nok lige så klog som Aga Khan og Ibsen: Evigt ejes kun det tabte.

Signaturen „Dråben“ i Politiken

Det skal nu ikke mere kun være folk, der har råd til det, som skal have mulighed for at få kommunale hverv, siger indenrigsministeren.

For fremtiden vil man også tage eventuelle eener i betragtning.

Beskedenhed i Socialdemokraten.

*Overskrift i Land og Folk.
Sæternissen eller ... ?*

Nej tak!

Når man for nogen tid siden hørte redaktør Niels Grunnet i en direkte udsendelse fra Amerika fremsætte nogle ret ligegyldige økonomiske betragtninger, så siger man for det første til sig selv, at det i hvert fald så givet er den slags, der hører hjemme i dagbladene.

Amagerbladet.

Fødende kvinder skal se fjernsyn og høre radio

Fødestuerne på Los Angeles' fødeklinikker skal gøres mere hyggelige, oplyser dr. Nicholas Eastman.

Hvis man fjerner årsagerne til unødige angstfølelser hos de vordende mødre, kan man begrænse smerterne, og det mener dr. Eastman kan lade sig gøre ved at pynte fødestuerne op med malerier, radioapparater og fjernsynsmottagere.

Hvorfor sparkede drengen hunden?

Er De af og til i dårligt humør, uden at vide hvorfor? Og lader De det gå ud over andre? Hvis Deres svar mod al forventning skulle blive et næppe hørligt ja, kan vi fortælle Dem, at De sikkert er kommet ud for det, som psykologerne meget imponerende kalder forfejlede agressioner. Vi skal i det følgende forsøge at forklare, hvad det er.

Hr. hvemsomhelst har kysset sin kone og sin lille søn Peter farvel og er på vej til sporvognen for at tage på arbejde. Han sløjter muntert. Alt er fryd og glæde. Vejret er fint, det blødkogte cæg

var virkelig blødkogt, og hr. hvemsomhelst spankulerer afsted med næsen i sky.

Der er sket noget. Vor ven er blevet kaldt ind til prokuristen, der er meget utilfreds med en fejl, som hvemsomhelst har lavet. Prokuristen, der åbenbart er stået for hurtigt op, raser og skælder. Hvemsomhelst synes, at det hele er en bagatelsag, men han tier og lider. Prokuristen er hans overordnede, og følgelig tager hvemsomhelst mod ballen med et spagt: javel.

Bagefter tænker hvemsomhelst på den ydmygende situation. Og han er rasende over prokuristens uretfærdighed. Jeg skulle ha' stukket ham en, tænker hvemsomhelst. Efterhånden falder han dog til ro og beslutter at glemme det lille intermezzo. Men da han ved halvvejtiden er på vej hjem, bobler hans underbevidsthed stadigvæk af indestængt arrigskab.

Medisterpølse igen! skriger hvemsomhelst. Kødrationen er lille, og kødet har været rationeret længe, men hvemsomhelst fortsætter med at skælde sin kone ud. Hun er ikke opfindsom nok, hun er doven, hun går hjemme hele dagen o.s.v. Fru hvemsomhelst siger ingenting, men er både forbavset og såret.

Fru hvemsomhelst spekulerer over sin bitre skæbne. Hun er bare en slave og hendes mand en væmmelig tyrann. Da

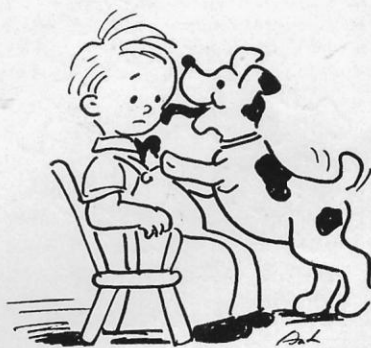
Tegninger: Aage Lippert

Tekst: B. Jønsson

hun har grædt ud, glemmer hun det hele. Men det nager stadigvæk i underbevidstheden.

Lille Peter kommer hjem, han har leget røver og soldater med de andre børn og er varm, glad og meget sort over det hele. Hans mor får udløsning for sin vrede ved at give ham en ordentlig omgang.

Lille Peter er sur og slet ikke oplagt til at tumle med hundehvalpen Bob, der som sædvanlig kommer springende oplagt til løjer.

Blad venligst om til næste side, spalte 1 forneden.

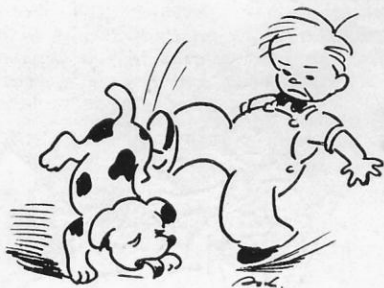
PERSONALIA * LOKALIA

Kromann, C., f. 26. 9. 1914. Lamperepræsentant PHILIPS. Kromann er udlært i isenkrambranchen og har sågar været ekspedient i både engelske og tyske stormagasiner. Et helt år solgte han gryder, fejespån og porcelæn til små londonerinder og i lige så lang tid til små berlinerinder. Men for en sand patriot er hverken berlinerluft eller londonsuiter tilstrækkelig i længden, og Kromann vendte da også efter de to år hjem til Danmark. Han kom til København en kold oktoberdag i 1937, og 3. november samme år begyndte han hos ASAS som ekspedient på udenbys lager. 15. maj 1938 overflyttedes han til PHILIPS lampeafdeling, og 1. januar 1946 begyndte han sin glørværdige rejse-

tilværelse med PHILIPS lamper. Han besøger øerne inklusive Bornholm. C. K. fotografere, ryger, spiller lidt kort og er forøvrigt en mand, der forstår at sætte fut i tingene. Under skjul og dækké, for han er også beskeden, blev han for et par år siden smedet i hymens lænker med en yndig sygeplejerske. Nu har de fået et barn, named „Veronica“, og spørger man C.K. om, hvordan ungen er, kan man være sikker på, at han siger: Det er jordens dejligste unge — mit udtrykte billede — C.K. kørte altid tidligere med tog, men nu er han blevet en slags selvejer, han kører i hvert fald i bil. Men han var åbenbart ikke helt tilfreds med den, da han fik den, for det første, han gjorde, var at sætte ild på den, så den måtte til reparation et par uger. — Så skal De også høre lidt om hans største hobby. Det er at fungere som kivfugl. Kun sagligt kværlanteri, holder han selv på, så De kommer aldrig til at se ham slå i bordet. Men nyd ham engang, når han diskuterer med specielt eet medlem af lampeafdelingen og iagttag hans fremragende teknik. Inden-, neden- og sidenom går han, medens den, han taler med, bliver mere og mere forpustet, alt til C.K.s store fornøjelse. Kromann, hans kone og Veronica udgør en højere enhed. De prøver ikke forgæves at lave om på tilværelsen, men har indrettet sig efter den, og alting tyder på, at de har det dejligt. Denne livskunstner kunne det være morsomt at sludre lidt med, ikke? Han sidder på lokal 321.

Og nu sker det utrolige. Lille Peter, der ikke vil være med til at lege, giver Bob et spark bagi. Prokuristens dårlige morgenhumør går således tilsidst ud over hundehvalpen.

Hvis De vil vide mere om aggression og de dermed beslægtede surhedsfænomener: regression og resignation, kan De finde en udtørlig omtale af disse problemer i bogen „Frisk mod gør arbejdet let“, der anmeldes på side 7 og 8 her i bladet.

Nørgaard, Clara, frk. f. 20. 4. ASAS omstillingsbord. Inden vi foretager nogen præsentation vil vi tillade os at viderebringe et lille hjertesuk, som undslap frk. Nørgaard, da vi talte med hende. Hun sagde ordret: Det ville være rart, om folk gjorde sig den ulejlighed at tage telefonen, når den ringer. For det kan godt — i hvert fald engang imellem — være en lille smule irriterende at sidde og vente. — Hvis det var os, der sad på frk. Nørgaards plads, ville vi have udtrykt os

på en betydelig kraftigere måde. Men lige meget. Hvis disse linier kan vække de træge røraftagere, er hensigten nået. — Frk. Nørgaard, hvis udtalelse tyder på et blidt gemyt, har pigeskoleeksamen og har gået på musikonservatoriet. Den 1. august 1928 kom hun til PHILIPS som assistent for den navnkundige frk. Thomsen. Senere flyttede frk. Nørgaard over i rotaprintafdelingen, og i 1941 overtog hun ASAS omstillingsbord. Frk. Nørgaards største interesse er musik, og hun sætter sig ofte til klaveret, hvis hun da ikke foretrækker at væve eller læse. Hun forbereder sig i øjeblikket på en rejse til Paris, og da vi har været så letsindige at love hende, at hun ved hjemkomsten aldrig mere vil få kvaler af den ovenfor nævnte art med omstillingsbordet, må De pinedød ruske Dem op kære ASAS læser!!

Omstillingsbordet kan kaldes over
 lokal 421.

Petersen, Johs. M., vægter, f. 8. 1. 1909. Som de øvrige vægttere ansat 15. juni 1938 på PHILIPS' fabrik. J. P. har fra barndommen

tumlet med hammer, søm og sav, derfor udlært som tømrer såvel på land som til vands. Som erfaren bygningshåndværker fik J. P. en tjans som brandmand i Helsingør for derefter at overgå til vagtkompagniet samme sted. Forflyttedes senere til København, hvor han såvel

som alle vægttere, der har runder i bykredse, kom ud for mangt og meget; han var dog altid ligevægtig og resolut i sin optræden. Således havde han gennem længere tid sin gang i et gravkapel under en kirke, og selv om J. P. ikke var bange for spøgelser, plejede han at holde humøret oppe ved at fløjte: „Den gang jeg drog afsted“. En nat rejste et hvidt gespænst sig bag en kiste og sagde med dyb gravrøst: „Her må ikke fløjtes, de døde skal have ro!“ J. P. trak sin knippel og gav spøgelseset en oven i hovedet og sagde: „De døde har at tie stille!“ Det viste sig senere, at det var graverens søn, der ville forskrække vægteren. Snedkeriet og tømreriet har J. P. aldrig lagt på hylden, og da PHILIPS for godt et år siden oprettede børnehaven med ind- og udgang fra Nyrnberggade, fandt J. P. ud af, at han ved at tage en mindre tjans der kun-

ne hellige sig sit håndværk mere, dels ved at reparere og lave bakker til lampefabriken og dels ved at klistre alt det sammen, som de kære børn ødelagde. Hobby: Børn, hunde og jagtture. Lokal 40.

Christensen, Thorvald Chr. Fr., vægter, f. 9. 5. 1890. PHILIPS' fabrik oprettede d. 15. juni 1938 et vægterkorps på 4 mand, hvoraf

Th. Chr. ved skæbnens lunefulde spil blev den ene vægter efter i 14 år at have tumlet rundt som vicevært og portner i ejendommen „Holckehus“ (dir. Sommerfeldts barndoms- og ungdomshjem). Han har siden udøvet sin vægterger-

ning på fabriken, 2240 skridt på hver runde er hans opmåling, altså fabrikens omkreds fra nøgle til nøgle. Hvad Th. Chr. har gennemgået fra tjenestedreng på heden i Jylland, som landevejens ridder, foredragsholder, livsforsikringsagent, repræsentant, fabrikant etc. kan ikke beskrives, nok med det, når bare øjet er åbent for uregelmæssigheder, der kan fremkomme på et så stort areal som fabrikens, er opgaven løst. Da som bekendt en vægter ikke må sove i sin ensomhed, har Th. Chr. tillagt sig et speciale indenfor hobbyområdet, nemlig at fremstille cigar-askerbægre og rygebordsplader af cigarmavebælter (d'herrer ingeniører og fabrikens direktør er storleverandør af disse) samt når runderne tillader det, at kradse lidt i en af de berømte PHILIPS-haver, som vægterne kaster sig over med stor kærlighed. Som den evige jøde er Th. Chr. stadig på vandring, men træffes dog af og til ved porten. Lokal 30.

En mand, der gjorde sig bemærket ved sin urokkelige ro, blev engang spurgt, hvordan han bar sig ad med altid at holde hovedet så koldt.

„Det er såmænd bare en vane-sag,“ svarede han. „Jeg skal sige Dem, jeg har kone, fem børn, to hunde og en cigarettænder.“

= Sporten =

Så står badminton- og håndboldsæsonen igen for døren. Vi opfordrer derfor alle funktionærer, der har interesse for at dyrke disse grene, om at melde sig til de respektive spilleudvalg, således at disse ved, hvor mange der skal beregnes baner til. Dersom De ikke allerede er klar over, hvem der sidder i disse udvalg, skal vi meddele, at for badmintonens vedkommende er det:

Eggert Andersen, philoraafdelingen,
S. Schou, serviceafdelingen,
J. Krogh, lampeafdelingen,
og i håndbold:

Willads Simonsen, speditionen, og
A. Helstrand, ASAS neonafdeling.

I Unionsbladets sidste nummer ser vi, at Jørgen Petersen, forstærkerafdelingen, har vundet 400 m løb i H.K.B.U.s ABC-stævne 1949. Vi gratulerer med det smukke resultat. Endvidere har Phil-Shave-experten S. Schou placeret sig mellem de bedste af H.K.B.U.s skytter, nærmere præciseret som nr. 4. At han vandt laurbær her skyldes måske, at skydningen fandt sted i liggende stilling. Ja, jeg spør bare.

Ligeledes benytter vi lejligheden til at meddele, at vore begyndere indenfor badminton,

frk. Anni Olsen,
Børge Andersen og
Jørgen Christensen

ved sidste sæsons badmintonholdkonkurrence placerede sig som nr. 2 i rækken, skarpt forfulgt af fuldmægtigholdet. Vi gratulerer påny. B. Ørum

MEDDELELSER FRA P · P · F

Damefodboldkampen i Sundby idræts-park.

Lørdag d. 6. august udkæmpedes den halvårige pokalkamp i fodbold mellem Grum Schwensens fabrik, Allerød, og PHILIPS idrætsforening i Sundby idræts-park.

Stævnet indledtes med en fodboldkamp mellem et hold af kontorpersonalens damer contra et hold af fabrikkens damer.

Kampen var meget jævnbyrdig, hvad man ikke havde regnet med, den endte uafgjort 1—1. Der var mange tilskuere,

og kampen i sig selv var også ret spændende, da man spillede om en pokal, der efter 2 på hinanden vundne kampe eller ialt 3 vundne kampe bliver ejendom.

Den 11. pokalkamp mellem Allerød og PHILIPS løb da af stabelen, og jeg skal undlade at referere kampen, men blot anføre, at PHILIPS vandt med 11—1.

Vi har så vundet den anden af de 3 kampe, der skal til for at den udsatte pokal skal blive PHILIPS ejendom.

Efter kampen samledes deltagerne i fabrikkens frokoststue, hvor man spiste til middag. Der blev herunder udtalt mange gode ønsker om fortsat samarbejde.

Kl. ca. 19,30 begyndte gæsterne ved aftenens fest at indfinde sig, og et udmærket orkester spillede til dans i den festligt udsmykkede sal.

I den første pause optrådte en af fabrikkens egne folk, det var Helge Rasmussen fra spoleafdelingen. Han udførte nogle morsomme og overraskende tryllesnumre samt en række elegante suggestionsnumre, der gjorde stor lykke. Derefter fortsatte dansen under stor tilslutning.

I den næste pause kom operasanger Henry Buchman, der under stort bifald sang en serie kendte operette- og operapartier.

Herefter gik dansen videre til langt ud på natten, og da man sluttede, var alle enige om, at festen havde været god, og at arrangementet gjorde sportsudvalget stor ære. F.

Ansvarshavende redaktør: Paul V. Schrøder
I redaktionen:
J. Holm, B. Jønsson og Rud Jeppesen
Sportsmedarbejder: B. Ørum.